

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλου 119, Έτος 11ο, Δεκέμβριος 2005

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ ΣΤΗΝ ΚΡΥΑ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Με την ευκαιρία που μας δίνουν οι ουρανόφωτες γιορτές των Χριστουγέννων από τη μια, και από την άλλη πλευρά οι αποθρασυμένες συγκυρίες του κοινωνικού μας γίνεσθαι, όπου πολιτικοί μας άρχοντες απαιτούν χωρισμό Κράτους και Εκκλησίας, με την τραγική αυτή συγκυρία που συμβαίνει τα φετινά Χριστούγεννα, ας ρίξουμε μια προσεκτικότερη ματιά στο ζωογόνο σκηνικό της Θείας γέννησης, για να βγάλουμε χρήσιμα συμπεράσματα για την κοινωνία που ζούμε και για τους εαυτούς μας.

Σαν λογικοί, με την καλή έννοια, άνθρωποι της σημερινής εποχής, που τιμούμε την σωστή, την από Θεού δωριζόμενη στους ανθρώπους επιστήμη, ας ιδούμε προσεκτικότερα εκείνους τους σύγχρονους με την Γέννηση του Χριστού επιστήμονες. Τους Τρεις Μάγους.

Τα πρόσωπα αυτά, που από το αντικείμενο της επιστήμης των και της αγάπης των, από τον Θεόν -μέσω του αστέρος- εφωτίστηκαν, ανέλαβαν τέτοια αποφασιστική πορεία, για να ζητήσουν τον Χριστό, όπως ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης λέει: «*Όσάν όπου άφησαν παρευθής και πατρίδα, και οίκίας, και γυναίκας, και παιδιά, και συγγενείς, και τήν περιουσίαν, και τήν αύθεντιαν τους, και έδόθησαν εις μίαν όδοιπορίαν άγνώριστον, άσυνείθιστον, μακράν πολυχρόνιον δύω σχεδόν ένιαντών, κοπιαστικήν, κινδυνώδη, εις ξένους τόπους' και τώ περισσότερον είναι, όπου ταύτα πάντα υπέμειναν διά ένα τέλος άμβολον και άβέβαιον*» (Πνευματ. Γυμνάσματα, μελέτη κβ').

(Συνέχεια στη σελ. 1)

Στο στόχαστρο η Αποστολικότητα της Ορθοδόξου Εκκλησίας

Αγαπητοί αναγνώστες, στο προηγούμενο φυλλάδιό μας μηνός Νοεμβρίου, υπ' αριθμ. 118, αναφερθήκαμε μεταξύ των άλλων θεμάτων και σε άρθρο της Εφημερίδας «Ελευθερος» της 20-10-2005 υπό τον τίτλο «Σαρωτική επίθεση εναντίον της Εκκλησίας». Κατ' αυτό, ολιγάριθμη ομάδα βουλευτών υποβάλλει εις την Βουλή των Ελλήνων πρόταση νόμου που αποβλέπει στον χωρισμό της Εκκλησίας από το Κράτος!

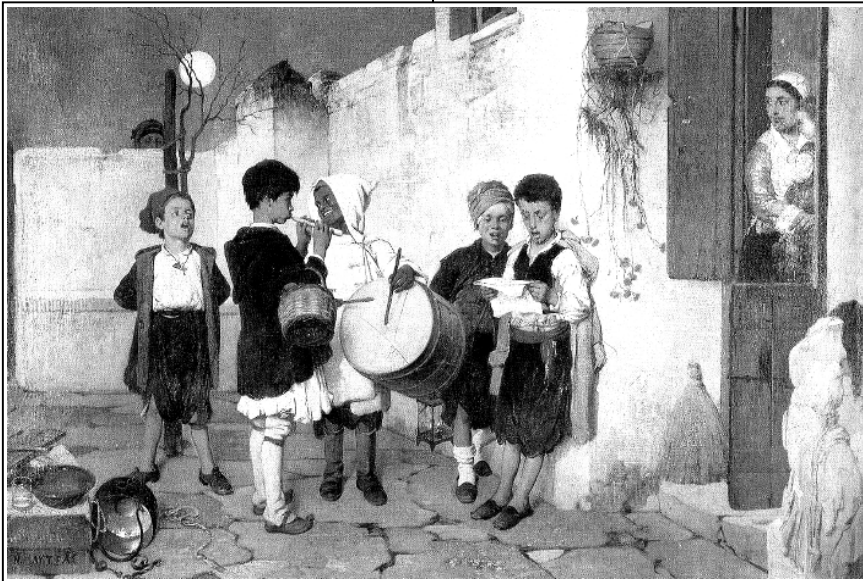
Το σχέδιο νόμου απαρτίζεται από 22 επιμελημένα -απονευρωτικά για την Ορθόδοξε Εκκλησία- άρθρα, που μπορούν να πείσουν και τον ολίγη φαντασία διαθέτοντα πολίτη, πόσο θα απογοιμνωθεί και θα καταψυχθεί η Ελληνική Πολιτεία, και με την έγκρισή του!

Και φυσικά θα εγκριθεί το νομοσχέδιο αυτό, αν δεν υπάρξει σθεναρή αντίδραση, για να προκαλέσει δημοψήφισμα, διότι δεν αποτελεί η έμπνευση αυτή «τόλμημα» και πρωτοβουλία προσωπικοτήτων, αλλά εντολή της Ευρωπαϊκής Ένωσης που κάποιοι εθνοπατέρες μας σπνδνουν πρόθυμα να ενσαρκώσουν, με την ανοχή των πε-

ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ερμηνεία εις τον 45ον Ψαλμόν

«**Ο** Θεός ήμῶν καταφυγή και δύναμις, βοηθός έν θλίψει ταίς εύρούσαις ήμάς σφόδρα». Ο κάθε άνθρωπος έχει ανάγκη από την πολλήν βοήθειαν, όταν του συμβαίνουν πολλά δυσάρεστα και δυσβάστακτα, εξ αιτίας της φυσικής αδυναμίας που έχει. Όπως λοιπόν επιζη-

τών την σωτηριαν από όλας τας περιστάσεις εξ αιτίας της επιθέσεως των εχθρών, φεύγει εις τόπον απαραβίαστον, ή καταφεύγει εις κάποιαν απότομον κορυφήν οχυρωμένην με ισχυρόν τείχος, έτσι καταφεύγει και εις τον Θεόν, με την πίστιν ότι η ζωή με αυτόν είναι η μοναδική ανάπαυσις. Το ότι ο Θεός είναι η καταφυγή το ομολογούν όλοι, ο εχθρός όμως προξένησε πολλήν πλάνην και σύγχυσιν διά την εκλογήν του σωτήρος.

Διότι, ενώ επιβουλεύεται ως εχθρός, πάλιν ξεγελά αυτούς που επεβουλεύθη, να προσφύγουν εις αυτόν ως φύλακα, ώστε να περιπέσουν εις διπλούν κακόν' ή συλληφθέντες διά της βίας ή καταστραφέντες διά της απάτης. Διά τούτο οι άπιστοι καταφεύγουν εις δαίμονας και είδωλα, επειδή έχασαν την γνώσιν του αληθινού Θεού με την σύγχυσιν που προξένησεν εις αυτούς ο διάβολος. Αλλά και εκείνοι που γνωρίζουν καλά τον Θεόν σφάλλουν εις το θέμα της διακρίσεως των πραγμάτων, διότι τα αιτήματα που κάνουν διά τα συμφέροντά των τα κάνουν αγροίκως, και ζητούν μερικά ως καλά, που πολλές φορές δεν είναι προς το συμφέρον των και φεύγουν άλλα ως κακά, που αποδίδουν όμως εις αυτούς ενίοτε πολλήν ωφέλειαν. Π.χ. είναι κάποιος

(Συνέχεια στη σελ. 3)

ρισσοτέρων συναδέλφων τους.

Εγράψαμε σχετικά στο υπ' αριθμ. 110 φύλλο του «Αγίου Ελευθερίου», μηνός Ιανουαρίου 2005, για τις υπ' αριθμ. 2000/43 και 2000/78 οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως και στο υπ' αριθμ. 111 φύλλο, μηνός Φεβρουαρίου του ίδιου έτους, όπου αναφερθήκαμε στην πρόθυμη μας προσαρμογή προς τα παραπάνω Ευρωπαϊκά κελεύσματα, με το ξεκίνημα των δημοσιογραφικών επιθέσεων κατά εκκλησιαστικών προσώπων και καταστάσεων. Σήμερα ακολουθούν συγκεκριμένες πρωτοβουλίες εκσυγχρο-

(Συνέχεια στη σελ. 4)

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ ΣΤΗΝ ΚΡΥΑ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Η μεγαλειώδης αυτή πορεία των τριών εκ της Περσίας σοφών ανδρών ξεκίνησε με σκοπό, όπως είναι γνωστό, την προσκύνηση του Μεγάλου Βασιλέως Χριστού και την κατά Θεϊαν έμπνευσιν προσφορά εις Αυτόν των τιμών Δώρων που συμβολίζουν το τρισσόν Αυτού αξίωμα. Δηλαδή, τον χρυσόν για το Βασιλικό Αυτού αξίωμα, τον λίβανον για το Ιερατικό και την σμύρναν για το Προφητικό. Όπως και οι Πατέρες της Εκκλησίας μας διακρίνουν εν τω προσώπω του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού ενυπάρχοντα προαιώνια τα τρία αυτά αξιώματα.

Και εάν ως λαός του Κυρίου, η Ορθόδοξη Εκκλησία τιμά το Ιερατικό Αυτού αξίωμα διά της Ιεροσύνης και το Προφητικό διά της διδασκαλίας και της κατά Χριστόν Παιδείας, το Βασιλικό με ποιον τρόπο το υπολήπτεται; Με ποιον τρόπο ο λαός του Θεού ανταποκρίνεται στο Βασιλικό Αξίωμα του Ηγέτου του; Μήπως το «*διακονεῖν τραπέζαις*» (Πραξ. στ' 2) ήταν παρακατιανό λειτούργημα της πρώτης Αποστολικής Εκκλησίας που ανέδειξε τον πρώτο υπουργό οικονομικών της Στέφανο σε Πρωτομάρτυρα; Γιατί το πρωτοχριστιανικό αυτό υπουργείο οικονομικών δεν εκπροσωπούσε το Βασιλικό Αξίωμα του Χριστού; Ποιος ήταν ο λόγος που δεν του δόθηκε η ίδια σημασία από τον λαό, όπως στο Ιερατικό και το προφητικό; Μήπως ο Μέγας Κωνσταντίνος δεν ονομάστηκε Άγιος και Ισαπόστολος, και ορισμένοι από τους Βυζαντινούς Άρχοντες δεν διέπρεψαν εν δικαιοσύνη και αγιοσύνη εκπροσωπώντας επαξίως την συνέχεια και διαδοχή του πρωτοχριστιανικού πολιτικοοικονομικού λειτουργήματος του Πρωτομάρτυρα Στεφάνου; Πώς έγινε και ατόνησε το ενδιαφέρον των πιστών για το πολιτικοοικονομικό λειτούργημα ολίγον κατ' ολίγον, και παραμελημένο εθεωρήθη «κοσμικό», και τελικά κατάντησε τέτοιο;

Ός φαίνεται από τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους, οι ψυχές των πιστών κατενύγοντο περισσότερο και επηρεάζοντο από την απόλυτο ακρίβεια των εντολών, που εκφράζονταν κατά γράμμα από τους εξ Ιουδαίων χριστιανούς, παραθεωρούμενων ούτως παρά των σούπερ-πνευματικών τυπολατρών, των ουσιαστικών ανθρωπίνων αναγκών, όπως και τ' εκείνους τους χρόνους παρεθεωρούντο οι χήρες των Ελληνιστών.

Το «*επέινασα και έδόκατέ μοι φαγεῖν*» θα κρίνει τον κόσμο. Και το πνευματικόν «*επέινασα*» αλλά και το υλικόν, αυτό που διαφεντεύεται από το «*διακονεῖν τραπέζαις*», μια και ο

άνθρωπος είναι ψυχοσωματικό όν.

Είναι λοιπόν η κάποια αδιαφορία μας για τα πολιτικά πράγματα μια κληρονομική κατάσταση που έχει τις ρίζες της στο υπερβολικά αυστηρό νομικιστικό χριστιανοϊουδαϊκό ήθος των πρώτων χριστιανικών χρόνων, που ακολουθεί μέχρι σήμερα και επηρεάζει τους πλέον πνευματικούς εξ ημών και δεν τους αφήνει να ιδούν την παραθεώρηση που υφίστανται οι άνθρωποι της ανάγκης;

Έτσι, φθάνουμε ως το σημείο, σήμερα, αποθραυσμένοι πολιτικοί άρχοντες να απαιτούν χωρισμό Πολιτείας και Εκκλησίας, ωσάν η Πολιτεία η εκπροσωπούσα το Βασιλικό του Κυρίου Αξίωμα να μην έχει πλέον καμία σχέση με Αυτόν!

Ας είμαστε καλά εμείς οι θρησκευόμενοι πολίτες και μέλη της Ορθόδοξης Εκκλησίας, που επί τόσα χρόνια ταΐζουμε την αντιχριστοβουλμία τους έχοντας σαν ιδανικό μας να κάνουμε τα παιδιά μας μόνο ιερωμένους, αποστρεφόμενοι τον «*αμαρτωλό*» χώρο της πολιτικής. Εν γνώσει ή εν αγνοία μας, περιφρονώντας το Βασιλικό Αξίωμα του Κυρίου μας και εγκαταλείποντάς το εις χείρας των διαφόρων καιροσκόπων και μασόνων.

Το μόνο μετερίζι που μας μένει στην παρούσα κατάσταση, όπως έχει δημιουργηθεί, ώστε να αποφύγει η χώρα μας την ντροπή της ισοπεδωτικής Ευρωπαϊκής απαίτησης, είναι το δημοψήφισμα. Καλό θα είναι να πιέσουν προς αυτή την κατεύθυνση, οι ηχηρές κωδωνοκρουσίες όλων των Ι. Ναών και οι διαμαρτυρίες πασών των Ενοριών.

Δεν είναι δυνατόν, η Ελλάδα, που δεν την τούρκεψαν τα γιαταγάνια των κατακτητών, υποδουλωμένη επί τετρακόσια χρόνια, να παραδώσει την πίστη της, αμαχητί, στο Σαβουάρ βίβρων Ευρωπαϊκών οδηγιών, ενισχυμένο από τις προδοτικές μεθοδεύσεις «*Ελλήνων*», «*λαοπρόβλητων*» ηγετών.

Τα φεινά Χριστούγεννα, καλό είναι, το σκηνικό του ερχομού και πάλι των Τριών Μάγων και του μυστηρίου των Τριών Δώρων που προσέφεραν στον Χριστό, να μας θυμίσει ότι πολύ έχουμε παραμελημένο το Βασιλικό του Αξίωμα.

Έστω και την δωδεκάτη είναι ανάγκη να ανακτήσουμε το χαμένο έδαφος απαιτώντας δημοψήφισμα. Πιστεύουμε ότι οι αδελφοί μας, που αυτή την ώρα ζουν στην «*άρνηση*», δεν έχουν νεκρωθεί πνευματικά.

Όταν το μαχαίρι φτάσει στο κόκαλο, ο Έλληνας ανασταίνεται και το «*φυτίλι που καπνίζει*» και κινδυνεύει να σβηστεί, παίρνει νέα ζωή. Πιστεύουμε και ευελπιστούμε στο «*άνακαινισθήσεται ως άετου ή νεότης σου*».

Γ. Σ. Γκετζερλής

Ο αϊασμός των Φώτων

(Στα παλιότερα χρόνια οι παπάδες δεν έπαιρναν μισθό από το κράτος, τους πλήρωναν οι ενορίτες. Κι όταν λέμε τους πλήρωναν, τους έδιναν συνήθως την πληρωμή σε είδος (καλαμπόκι, όσπρια και άλλα φαγώσιμα).

Μια φορά ο παπά-Γιώργης ο Παπανικολάου (καλός ιερέας) περνούσε τα σπίτια του χωριού, να κάνει αγιασμό για τα Φώτα. Έφτασε και στο σπίτι του Χρήστου Σφέτσα στην Κόκκινη. Εκεί βρήκε τη θεια-Χρήσταινα, την κυρα-Παρασκευή.

Όπως συνήθιζε ο παπα-Γιώργης, άρχισε το απολυτίκιο απ' έξω απ' το σπίτι: «*Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε...*» έψαλλε με τη γλυκειά του φωνή και συνέχισε:

-Καλημέρα Παρασκευή.

-Καλημέρα παππούλη, απάντησε η γριούλα κι έσκυψε να του φιλήσει το χέρι, «... η της Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις...» συνέχισε ο παπα-Γιώργης και με την αγιαστούρα του κατάβρεχε το σπίτι.

Στα μαδέρια του ξενταβάνωτου σπιτιού κρεμόταν αρμάθες (πλέκτρες) κρεμμύδια, σκόρδα και μερικά λουκάνικα, καθώς και μερίδες χοιρινό κρέας.

Βλέποντας τα κρεμμύδια ο παπα-Γιώργης, τα αγίασε και συνέχισε: «... του γαρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν Σε Υιόν ονομάζουσα...» διέκοψε και είπε στην κυρα-Παρασκευή:

-Βάλε και μια πλέχτρα κρεμμύδια, κυρα-Παρασκευή και συνέχισε ευλογώντας τα σκόρδα: «... και το Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου του λόγου το ασφαλές...».

-Ωραία σκόρδα, Χρήσταινα, βάλε και μια πλεξούδα...

Στη συνέχεια με το αγιασμένο νερό κατάβρεξε τα λουκάνικα και τις μερίδες του χοιρινό ψέλνοντας: «... ο επιφανείς, Χριστέ ο Θεός, και τον κόσμο φωτίσας δόξα σοι».

-Βάλε και μια μερίδα γρονίσιο και κάνα λουκάνικο, Παρασκευή, είπε ο παπα-Γιώργης.

Η αγαθή γριούλα, η κυρα Παρασκευή εκτέλεσε τα εντελόμενα, βάζοντας τα είδη στον τρουβά του παπα-Γιώργη κι ο Ιερέας έκλεισε την όλη τελετή με το: «*Παρασκευή, Αμήν*».

(Από τον βιβλίο του Δημοσθένη Γ. Ευθυμίου, «*Τα ανέκδοτά μας και οι ιστοριούλες μας*», Άρτα 2001).

Υπεύθυνος ύλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκετζερλής
Διεύθ: Σκρά 2 Μαρούσι,
Τ.Κ.: 15124, Τηλ: 210 6195766,
E-mail: vgezer@cc.uoa.gr

(*Στείλτε μας το email σας, για να σας αποστέλλεται το φυλλάδιο «Άγιος Ελευθέριος» σε ηλεκτρονική μορφή.*)

ΜΕΤΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

άρρωστος; Εύχεται να αποφύγει τον πόνο που προκαλεί η ασθένεια και να εύρη την υγείαν. Έχασε χρήματα; Είναι περίλυπος διά την ζημίαν. Είναι όμως πολλές φορές και η αρρώστεια ωφέλιμος,

όταν πρόκειται να συνετίση τον αμαρτωλόν και η υγεία είναι βλαβερά, όταν γίνεται αφορμή διά να αμαρτήση εκείνος που την έχει. Έτσι και τα χρήματα ήδη εις μερικούς έγιναν μέσα εξυπηρετήσεως διά την ακολασίαν και η πτωχεία πάλιν συνεκράτησε πολλούς που είχαν κακός ορμάς. Ούτε λοιπόν να αποφύγης εκείνα που δεν πρέπει, ούτε να καταφύγης εις εκείνο που δεν πρέπει. Αλλά ένα να σου είναι εκείνο που πρέπει να αποφύγης, η αμαρτία, και μία σωτηρία από τα κακά, ο Θεός. «Μη πεποιθήατε ἐπ' ἄρχοντας» μη υπερηφανεύεστε διά την αβειβαϊότητα του πλούτου μη έχετε πεποιθήσιν εις την δύναμιν του σώματος μη επιδιώκετε το μεγαλείον της ανθρωπίνης δόξης. Κανένα από αυτά δεν σώζει όλα είναι πρόσκαιρα, όλα απατηλά. Μία η σωτηρία, ο Θεός. «Ἐπικατάρατος ἄνθρωπος ὁ τὴν ἐλπίδα ἔχων ἐπ' ἄνθρωπον, ἢ ἐπὶ τι τῶν ἀνθρωπίνων».

«Ὁ Θεός οὖν καταφυγή καὶ δύναμις». Δι' αὐτόν που δύναται να λέγη «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμούντί με Χριστῷ» δύναμις είναι ο Θεός. Πολλοί λοιπόν δύναται να εἶπουν «Ὁ Θεός ἡμῶν καταφυγή», και το: «Κύριε, καταφυγή ἐγενήθης ἡμῖν» αλλά πολύ ολίγοι είναι εκείνοι που θα το εἶπουν με την ἴδιαν διάθεσιν με τον προφήτην. Ολίγοι είναι εκείνοι που δεν εθαύμασαν τα ανθρώπινα, αλλά εξαρτώνται ολόκληροι από τον Θεόν, και αὐτόν αναπνέουν, και εις αὐτόν έχουν στηρίξει ὅλην την ἐλπίδα και την πεποίθησίν των. Και μας ελέγχουν τα πράγματα, όταν εις τα θλίψεις τρέχουμε εις κάθε ἄνθρωπον παρά εις τον Θεόν. Ασθενεί το παιδίον; Συ ψάχνεις να εύρης μάγον, ή εκείνον που τοποθετεί εις τραχήλους των ανευθύνων παιδίων τα περιττά φυλαχτά ή τελευταία έρχεσαι εις τον ιατρόν και εις τα φάρμακα αδιαφορώντας δι' εκείνον που δύναται να σε σώση. Αν σε τάραξι ὄνειρον, τρέχεις εις τον ονειροκρίτην. Αν φοβηθῆς κάποιον εχθρόν, ψάχνεις ως προστάτην έναν από τους ανθρώπους. Και γενικώς ελέγχεσαι εις κάθε ανάγκην, επειδή με τα λόγια ονομάζεις βοηθόν τον Θεόν, εις την πράξιν όμως προσπαθείς να επισύρης

Σ' όσους τήβεννο φοράνε και Σταυρό δεν προσκυνάνε

Αφού επήρανε ζωή δόξες και μεγαλεία, λένε δεν μας χρειάζεται τώρα η Εκκλησία.

Ω, αγγελόμορφοι Θεοί
ινδάλματα της πλάσης,
ποιο στόμα σας εβάσκανε
με ρεύμα ψηλής τάσης!

Ποιος θαύμασε το λέγειν σας
με τόση παρρησία
και βγήκατε απ' τα ρούχα σας
χωρίς αργοπορία.

Τα έδρανά σας μαρτυρούν
τη μοχθηρή δουλειά σας,
τους κόπους, τα ξενύχια σας
την ψυχική φθορά σας.

Τα αδειανά βολάντια σας
κανείς δεν εσεβάσθη
κι οι πάντες εξοργίστηκαν
κι η αμοιβή εξεχάσθη.

Αδικημένοι, θύματα
δικαιοσύνης βράχοι,
αχρείαστος ο όρκος σας
είστε αρετή μονάχοι.

Αφού σας δόθηκ' εντολή
εξευρωπαϊσθήτε,
ας μοιάξετε στ' αφεντικά
και ας καταψυχθήτε.

ο Παράλογος

την βοήθειαν των ανωφελών και ματαιών. Διά τον δίκαιον όμως αληθινή βοήθεια είναι ο Θεός. Και όπως κάποιος στρατηγός εξοπλισμένος με γενναίον στρατόν, είναι πάντοτε έτοιμος να βοηθήση το μέρος εκείνο που βάλλεται, έτσι και ο Θεός είναι βοηθός μας και σύμμαχος εις τον καθένα που μάχεται εναντίον των τεχνασμάτων του διαβόλου, και αποστέλλει τα λειτουργικά πνεύματα διά την σωτηρίαν αυτών που έχουν ανάγκην. Ευρίσκει δε η θλίψις τον κάθε δίκαιον εξ αιτίας της φροντίδος διά την ζωήν. Διότι εκείνος που αποφεύγει την πλατεϊαν και ευρύχωρον οδό, και βαδίζει την στενήν και θεθλιμμένην, ευρίσκεται να κατέχεται από θλίψεις. Ζωηρά παρουσίασεν ο προφήτης τον λόγον, ειπών «Ἐν θλίψει ταῖς εὐρούσαις ἡμᾶς σφόδρα». Διότι αι θλίψεις μάς κυριεύουν ως έμψυχα ζώα και μας εζασκούν την υπομονήν, και διά της υπομονής την δοκιμήν, και διά της δοκιμής τήν ἐλπίδα. Διά τούτο και ο απόστολος λέγει «Διά πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». και «Πολλὰ

Η ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΑΡΓΙΑ

Η κυριακάτικη αργία εθεσπίστηκε από τον Άγιο Κωνσταντίνο πριν 1700 περίπου χρόνια και ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός απαγχονίσθηκε, επειδή εμπόδιζε τους Έλληνες, με τον έλεγχο του, να ψωνίζουν τις Κυριακές απ' τα εβραϊκά καταστήματα που ήσαν τα μόνα ανοικτά.

Από ποιους να εμπνέονται άραγε κάποιες γοερές κραυγές που επιμένουν να... σώσουν τον Έλληνα καταναλωτή προσφέροντάς του την ευκαιρία να ψωνίζει... κάποιες Κυριακές μετά την... Θεία Λειτουργία!!!

Επιτέλους πια, τι άλλο θ' ακούσουμε να προτείνεται από υπουργικά στόματα, με τόσο παιδαριώδη δικαιολογητικά, λες και τόσο πολύ έχουμε αποβλακωθεί σαν λαός, ώστε να μην είμαστε ικανοί να ξεχωρίσουμε τη μέρα από τη νύχτα;

Αγαπητοί αδελφοί, βάλτε και λίγο καλαισθησία στις εκλεκτές σας προτάσεις που κάνετε στο λαό και μη τις σερβίρετε έτσι άγαρμπα κρυβόμενοι πίσω απ' το δάχτυλό σας, γιατί μερικοί εξ υμών είναι αρκετά ευτραφείς και εξέχουν οι σωματικές τους διαστάσεις δεξιά κι αριστερά.

Πιο έντιμο θα ήταν στην προκειμένη περίπτωση, εάν αντί να ταπεινώνετε τόσο πολύ τη λαϊκή νοημοσύνη ευαγγελιζόμενοι ευεργετικές διατάξεις σαν κι αυτές, να προβάλατε εκείνο το κλασικό χουντικό άρορητο ρήμα, «αποφασίζομεν και διατάσσομεν»!!!

αί θλίψεις τῶν δικαίων».

Αλλά εκείνος που θα υπομείνει με γενναϊότητα και γαλήνη τον πειρασμόν που προκαλεί η θλίψις, θα εἶπει, ότι «Ἐν τούτοις πάσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς». Και τότε απέχει από του να αποκάμη και να διστάζει εις τας θλίψεις, ώστε τα υπερβολικά κακά να του παρέχουν αφορμήν καυχήματος λέγων, ότι «Ὅθ' ἄλλο δέ, ἀλλὰ καὶ καυχώμενοι ἐν ταῖς θλίψεσι».

(*Μ. Βασιλείου Έργα, τομ. 5, Πατερικά εκδόσεις «Γρηγόριος ο Παλαμάς», σ. 299 κ.εξ.*)

Στο στόχαστρο η Αποστολικότητα της Ορθοδόξου Εκκλησίας

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

στών βουλευτών για τον χωρισμό Κράτους και Εκκλησίας. Αύριο θ' ακολουθηθεί το τετελεσμένο γεγονός που θα μας εξομοιώσει με όλα τα άθρησκα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και μεθαύριο δεν νομίζουμε ότι η εξέλιξη προς τον «φιλοπρόοδο» κατήφορο θα σταματήσει. Ο διάβολος ό-που δεν βρίσκει φραγμό γίνεται ανελέητος. Αν δεν βάλουμε μέχρι τώρα εμπόδια και απαγορευτικά σήματα στον αφηνιασμένο δρόμο του, με ψήφους οργής και αποδοκιμασίας και με ζώσες ενορίες, που δεν περιμένουν δεσποτικές ευλογίες, για να εκφράσουν την αποδοκιμασία τους στον αποθρασυμένο «προοδευτικό» κρατισμό, υφιστάμεθα τώρα τον κίνδυνο του αδιεξόδου. Να είναι άραγε εξωχριστιανικός ένας αγώνας ενάντια στη σύγχρονη ανομία, ή μήπως η απελευθέρωσή μας το 1821 έπρεπε να γίνει μόνο με ατομικές προσευχές; Ποια ήταν η αιτία που καθηλωμένοι στην ατομοκρατική μας τακτική, απαξιώσαμε την ομάδα, αφού το βασικό υπόδειγμα της Πίστεως μας η ομάδα είναι, και οι κοινωνία των Τριών προσώπων της Αγίας Τριάδος;

Αν μέχρι τώρα επαναπαυόμενοι στις προσωπικές μας αρετάς και νηστείας και προσευχές, όταν διά νόμου συνταγματικού θα κατοχυρωθεί ο κατακερματισμός μας, πόσοι θα είναι αυτοί που θα τολμήσουν τότε ν' αντισταθούν, όταν χαρακτηριστούν με μεγάλη ευκολία σαν φανατικοί, σαν ζηλωτές, σαν παραθρησκευτικοί τύποι;

Καταχωρούμε στη συνέχεια από την εφημερίδα «Ελευθερος» μόνο το κείμενο που περιγράφει το άρθρο 13 του προτεινόμενου σχεδίου νόμου, του τόσο έντεχνα οργανωμένου, ώστε να αναλάβει στο προσεχές μέλλον ανασταλτικό ρόλο στην αποστολικότητα του Ορθοδόξου Χριστιανικού λόγου και έργου.

Κάθε απολογητικός Χριστιανικός Ορθόδοξος λόγος και ομολογία Πίστεως, θα είναι ενδεχόμενο στο προσεχές ή στο απώτερο μέλλον να χαρακτηριστεί σαν προσηλυτισμός, πράξη ρατσιστική και να καταδικάζεται από τον νεοεποχικό νόμο.

«*Εν όψει της καταργήσεως των απαρχαιωμένων διατάξεων της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου 1936 για τον προσηλυτισμό, το άρθρο 13 της πρότασης επαναπροσδιορίζει την αντικειμενική υπόσταση της αξιόποινης αυτής πράξης, απειλώντας τους υπαίτιους με την ποινή του προστίμου (αν ο προσηλυτισμός επιχειρείται σε βάρος ενηλίκου) ή της φυλάκισης έξι (6) μηνών (αν επιχειρείται σε βάρος ανηλίκου). Για τους συντάκτες της παρούσης πρότα-*

σης, το αδίκημα του προσηλυτισμού θα έπρεπε υπό τις σημερινές συνθήκες να είχε απλώς καταργηθεί, μια και θα ήταν ορθότερο η κάθε θρησκεία να μεριμνά με τα δικά της μέσα για την προστασία των πιστών της που γίνονται αντικείμενο αθέμιτων πιέσεων από οπαδούς άλλων θρησκειών. Επί πλέον, για περιπτώσεις καταχρηστικής διάδοσης των θρησκευτικών απόψεων από συνήθως μικρές- φανατικές ομάδες ζηλωτικών μεθόδων και προσανατολισμών, θα αρκούσαν ενδεχομένως οι σχετικές διατάξεις του ειδικού μέρους του ΠΚ, χωρίς να χρειάζεται η ίδρυση ιδιώνυμου ποινικού αδικήματος. Παρά ταύτα, προκρίθηκε η προσωρινή διατήρηση του εγκλήματος του προσηλυτισμού με τη νέα διατύπωση, ενόψει της συνταγματικής απαγόρευσής του (άρθρο 13 παρ. 2β'Σ.) και της γνωστής νομολογίας ότι δεν είναι επιτρεπτή η κατάργηση εκτελεστικού νόμου του Συντάγματος, χωρίς ταυτόχρονα να προτείνεται νέα ρύθμιση».

Ποιος έχει ξεχάσει την κατακραυγή που ξεσήκωσε πέρσι τα Χριστούγεννα, στον... ευαίσθητο δημοσιογραφικό κόσμο, καθώς και στο προεδρείο της ΟΛΜΕ η πρόταση κρατικής υπαλλήλου: κληρικοί να εξομολογήσουν μαθητές δημόσιων σχολείων της Αιτωλοακαρνανίας;

Ο αφελλητισμός μας, τώρα, και η απορροδοποίηση μέλλον να κατοχυρωθούν διά νόμου συνταγματικού, και για να κάνει έλεος ο Θεός ματαιώνοντας τέτοια άνομα σχέδια, είναι ανάγκη ίσως κι εμείς να δείξουμε πρώτα με τη σειρά μας ότι βδελυσσόμεθα έμπρακτα τα σχέδια και τα έργα της «νεοεποχικής» συντεχνίας.

Ας θαυμάσουμε όμως μία υποκριτική πρόταση του εν λόγω άρθρου 13, όπως περιγράφεται στην εφημερίδα «Ελευθερος»: «*Για τους συντάκτες της παρούσης πρότασης, το αδίκημα του προσηλυτισμού θα έπρεπε υπό τις σημερινές συνθήκες να είχε απλώς καταργηθεί, μια και θα ήταν ορθότερο η κάθε θρησκεία να μεριμνά με τα δικά της μέσα για την προστασία των πιστών της που γίνονται αντικείμενο αθέμιτων πιέσεων από οπαδούς άλλων θρησκειών*».

Θα έπρεπε λοιπόν, μας λένε οι σουπερ-ευφείς συντάκτες της παρούσης πρότασης, η κάθε θρησκεία να προστατεύει τους πιστούς της με δικά της μέσα, αλλά... καλύτερα για περισσότερη σιγουριά είναι να τους προστατεύει ο νόμος! Ο νόμος που στο εγγύς ή στο απώτερο μέλλον, θα εξελιχθεί σαν φίμωτρο της Ορθοδόξου Εκκλησιαστικής Αποστολικότητας με το πρόσχημα του προσηλυτισμού και του ρατσισμού!

Ίσως έλθει κάποια ώρα που αυτός που κάνει το Σταυρό του δημόσια, να συλλαμβάνεται ως ρατσιστής! Κατά τ' άλλα θα θριαμβεύσει η δημοκρατία...

G. Σ. Γ.

ΟΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΑΠ' ΤΟ ΘΕΟ ΧΑΡΗ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΙΑ

Με συνεργό Λόγο παντός Μέχει τη γύρω κτίση ο Πάνσοφος Δημιουργός όλη δημιουργήσει.

Όχι να μένει στατικά σ' ατέλεια αρχική της, να προχωρεί σταδιακά σε ολοκλήρωσή της.

Μ' ανάπτυξη του Λογικού ανθρώπου σε τελεία Ζωή ομοία του Θεού αθάνατη αιωνία.

Μ' οικογενείας σεβασμόν κι όχι σαρκολατρίας παθών πλανών, αλλ' αρετών μ' Ιησού νίκης Θείας.

Θεανθρωπο-νικητικής ακάθαρτων πνευμάτων και παγκοσμιοαπαλλακτικής ατελών συστημάτων.

Μ' εκκλησιών προβιβασμόν σ' επίγνωση Αληθείας κι εις Τριαρχοεναρμονισμόν Κράτους Ναού Παιδείας.

Ο Τρίαρχης πολιτισμός Αγάπης ως μας δίνει το τρόπο να βρει πανεθνώς η οικουμένη Ειρήνη.

Κι η Ελλάδα απόστολος εθνών, να δείξουμε ανταξία ότι έχουμε απ' τον Θεόν Χάρη και Ευλογία.

πατρός Δημ. Δεσκέ

Γνώμες Αίων Πατέρων Μέας Βασίλειος

- ❖ Όπως ο Θεός παρέχει φως σ' όλους τους ανθρώπους, έτσι και οι μιμητές του Θεού ας ακτινοβολούν προς όλους την αυτή και ισότιμη αγάπη.
- ❖ Να είσαι καλός προς τον φίλο, μαλακός στον υπηρέτη, ανεξίκακος προς τους θρασείς, φιλόανθρωπος στους φτωχούς, να παρηγορείς τους πάσχοντες, να επισκέπτεσαι τους θλιβομένους, να μη περιφρονείς ποτέ κανέναν.
- ❖ Δύο πράγματα να απομακρύνεις από τον εαυτό σου: να μὴ θεωρείς τον εαυτό σου αξιόλογο και σπουδαίο, ούτε να νομίζεις ότι κάποιος από τους συνανθρώπους σου είναι κατώτερός σου στην αξία.
- ❖ Η ταπεινοφροσύνη υποδεικνύει στον ανώτερο να υπηρετεί και στον κατώτερο διδάσκει ότι δεν είναι κακό να υπηρετείται.